

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/110/2021
Identifikačné číslo spisu: 8318202052
Dátum vydania rozhodnutia: 27.10.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8318202052.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu H. P., bytom v R., F. XXXX/XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária MCL, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mostová 2, IČO: 50 074 369, proti žalovaným 1/ Mesto Snina, Mestský úrad Snina, so sídlom v Snine, Strojárska 2060/95, IČO: 00 323 560, 2/ C. L., (narodenému XX. E. XXXX, zomrelému X. X. XXXX), naposledy bytom v R., J. XXXX/XX, 3/ C. L., bytom v R., F. XXXX/XX, zastúpenej advokátom JUDr. Mariánom Bacákom, so sídlom v Snine, Komenského 2663/13, 4/ Š. M., bytom v R., F. XXXX/XXX, 5/ A. H. M., bytom v R., F. XXXX/XXX, 6/ E. F., bytom v R., F. XXX/XX, 7/ B. F., bytom v R., F. XXX/., 8/ E. X., bytom v R., X. H. XXXX/., 9/ E. R., bytom v R., F. XXXX/X, 10/ F. Ž., bytom v B. P., P. XXX/XXX, 11/ U. P., bytom v L. X. M., J. XXX/XX, 12/ E. O., bytom v R. XXX, 13/ H. U. Y., bytom v R., F. XXXX/XXX, 14/ H. D., bytom v R., R. XXXX/XX, 15/ H. F., bytom v R., F. XXXX/XXX, 16/ E. D. (rod. H.), bytom v R., F. XXXX/XXX, 17/ E. D., bytom v P., F. XXXX/X, 18/ E. F., bytom v R., F. XXXX/X, 19/ H. L. F., bytom v R., F. XXXX/X, žalovaní 18/ a 19/ zastúpení advokátkou Evou Kákošovou, so sídlom v Snine, 1. Máj 2049, 20/ H. X., bytom v R., X. H. XXXX/., 21/ U. R., bytom v R., F. XXXX/X, o obnovu konania, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 10 C 19/2018, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 28. februára 2020 sp. zn. 20 Co 101/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/, 3/ až 21/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením zo 04. marca 2019 č. k. 10 C 19/2018 - 105 vo výroku I. konanie proti žalovanému 2/ zastavil; vo výroku II. žalobu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 6 C 256/2004 odmietol a vo výroku III. žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 61, § 62, § 117, § 121 ods. 1, 3 a 5, § 161 ods. 1 a 2, § 226, § 227, § 403 ods. 2, § 404,

§ 409, § 411 ods. 1, § 413 ods. 1 CSP, § 158 ods. 2, § 159 ods. 1 O.s.p., § 7 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Súd konanie proti žalovanému 2/ zastavil pre nedostatok podmienky konania, nakoľko zomrel ešte pred podaním žaloby, v dôsledku čoho stratil spôsobilosť byť stranou v spore. Súd žalobu na obnovu konania odmietol, pretože bola podaná oneskorene, po uplynutí objektívnej trojročnej lehoty na jej podanie. Uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie vo veci sp. zn. 6 C 256/2004 z 20. septembra 2012 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu zo 17. decembra 2014 nadobudol právoplatnosť 24. februára 2015. Posledný deň na podanie žaloby na obnovu konania pripadol na pondelok 26. februára 2018, keď posledný deň zhodný s označením dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie deň 24. februára 2018 pripadol na sobotu, ktorá je dňom pracovného pokoja. Žalobu na obnovu konania žalobca podal 07. mája 2018, po uplynutí objektívnej trojročnej lehoty. Súd zároveň konštatoval, že žalobca žalobu na obnovu konania neodôvodňoval takými dôvodmi, pre ktoré by bolo možné konať o žalobe na obnovu konania aj po uplynutí trojročnej objektívnej lehoty. Zároveň poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. novembra 2017, sp. zn. 16 Co 261/2017. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a 2 CSP. Proti uvedenému rozhodnutiu podal odvolanie žalobca.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením z 28. februára 2020 sp. zn. 20 Co 101/2019 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil vo výrokoch II. a III. ako vecne správne (§ 387 ods. 1 CSP) a žalovaným 1/, 3/, 8/, 16/, 17/, 18/, 19/ a 20/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobu na obnovu konania odmietol podľa § 413 ods. 1 písm. a/ CSP, keď žalobca podal žalobu na obnovu konania po vyše dvoch mesiacoch po uplynutí trojročnej objektívnej lehoty. Odvolací súd zároveň považoval ďalšie odvolacie argumenty za také argumenty, s ktorými nie je potrebné sa vysporiadať. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), ako vyplýva z jeho obsahu proti potvrdzujúcemu výroku o odmietnutí žaloby na obnovu konania a proti výroku o trovách odvolacieho konania. Žalobca v dovolaní uviedol, že dovolanie podáva voči rozhodnutiu odvolacieho súdu z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), a ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP). Vo vzťahu k výroku I. (jeho časti o odmietnutí žaloby na obnovu konania) rozhodnutia odvolacieho súdu namietal, že žaloba na obnovu konania bola podaná v zákonom stanovenej lehote (pri zachovaní subjektívnej a objektívnej lehoty) podľa ustanovenia § 403 CSP, pričom súd nedostatočne vyhodnotil skutočnosti a rozhodnutie nedostatočne neodôvodnil. Mal za to, že súd v pôvodnom konaní (o ktorého obnovu žiadal) aplikoval nesprávny právny predpis, čo malo byť skutočnosťou a dôkazom, ktoré môžu pre žalobcu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, pričom súd sa s danou skutočnosťou v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal. Tým, že súdy nižšej inštancie nesprávne vyhodnotili údajnú oneskorenosť žaloby na obnovu konania, došlo k závažnému porušeniu žalobcovho práva na spravodlivý proces a odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. K porušeniu žalobcovho práva na spravodlivý proces zároveň došlo tým, že súd neaplikoval na spor správny právny predpis, účinný v čase vydania stavebného povolenia, a nesubsumoval správny právny predpis na ním zistený skutkový stav, resp. skutkový stav nesprávne ustálil. Namietal, že súd sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s aplikáciou ustanovenia § 403 a § 404 CSP, keď súd mal v danom prípade použiť analógiu v práve. Uviedol, že analogicky, keď pri odvolaní odvolateľ napáda rozhodnutie z dôvodu, že toto vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nie je dôvod prečo by zákonodarca túto možnosť neupravil aj v časti žaloby na obnovu konania, keď takýto výklad právnej normy je prioritizovaným spôsobom interpretácie zákonného textu a aplikačná prax môže pôvodný úmysel zákonodarcu negovať. Poukázal na analógiu legis a analógiu iuris. Uviedol, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (nielen vo vzťahu k výroku I., ale aj vo vzťahu k výroku II.), a to od rozhodnutia sp. zn. 3 Sžf 41/2008. Uzavrel, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd svoje rozhodnutie riadne a vyčerpávajúco neodôvodnil, pričom ho považoval za

arbitrárne. Súd nesprávne vyhodnotil skutočnosti a neprihliadol na relevantnú právnu úpravu komplexne. Vo vzťahu k výroku II. rozhodnutia odvolacieho súdu (o trovách odvolacieho konania) uviedol, že odvolací súd rozhodol rozdielne (postupoval odlišne) od rozhodovania najvyššieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP), keď bol toho názoru, že súd mal v danej veci vo vzťahu k trovám konania aplikovať § 257 CSP. Žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že obnovu konania povolí a žiadnej zo strán neprizná nárok na náhradu trov konania, príp., aby rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu považoval dovolanie za nedôvodné a navrhoval, aby ho dovolací súd zamietol.

5. Žalovaná 3/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu považovala dovolanie za neprípustné a navrhovala, aby ho dovolací súd odmietol.

6. Žalovaní 8/ a 20/ v písomnom vyjadrení zotrvali na doterajších vyjadreniach obsiahnutých v súdnom spise.

7. Žalovaní 16/ a 17/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu považovali dovolanie za nedôvodné a navrhovali, aby ho dovolací súd zamietol, resp. ako oneskorene podané odmietol.

8. Žalovaní 18/ a 19/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu považovali dovolanie za neprípustné a navrhovali, aby ho dovolací súd odmietol.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej aj „CSP“), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalobca, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia odvolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

10. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP.

11. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

11.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

12.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho

posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Z obsahu dovolania (článok 11 CSP a § 124 ods. 1 CSP) vyplýva, že dovolateľ v prvom rade vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania proti potvrdzujúcemu výroku odvolacieho súdu o odmietnutí žaloby na obnovu konania na základe ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

16. Žalobca namietal, že procesným postupom súdov nižšej inštancie došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999). Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu; je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (1 VCdo 2/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval ústavný súd (I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018), nezistil však žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

18. Žalobca v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP v prvom rade namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí súdov nižšej inštancie, ktoré považoval za arbitrárne.

19. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

20. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry

ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

21. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP.

21.1. Dovolací súd navyše pri posudzovaní dôvodnosti všeobecne namietaného porušenia procesných práv žalobcu nezistil také nedostatky v postupe súdov nižších inštancií, ktoré by odôvodňovali záver, že ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia zmätočné. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Záver, prečo neboli splnené podmienky pre obnovu konania s ohľadom na § 403 a § 404 CSP, keď žaloba na obnovu konania bola podaná po uplynutí zákonom stanovenej objektívnej lehoty na jej podanie, súdy dostatočne odôvodnili (viď body 11. až 15. rozhodnutia odvolacieho súdu). Skutočnosť, že žalobca sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

21.2. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP tak nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Žalobca preto neopodstatnene namietal existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

21.3. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

22. Dovolateľ ďalej v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ namietal, že súdy nižšej inštancie tým, že nesprávne vyhodnotili (údajnú) oneskorenosť podania žaloby na obnovu konania, závažne porušili jeho právo na spravodlivý proces a odňali mu možnosť konať pred súdom.

23. Pokiaľ dovolateľ v súvislosti s § 420 písm. f/ CSP namietal, že súdy nižšej inštancie pri rozhodovaní o žalobe na obnovu konania zaujali nesprávny záver o nedodržaní objektívnej trojročnej lehoty na podanie návrhu (§ 403 ods. 2 CSP), treba jeho námietky z hľadiska obsahového považovať za námietky netýkajúce sa procesného postupu súdov (v zmysle procedúry prejednávania veci); ide tu o námietky týkajúce sa právneho posúdenia (právnych záverov súdov), na ktorom súdy založili svoje rozhodnutia.

23.1. Žalobcom vytýkaná nesprávnosť právneho posúdenia veci nie je procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

23.2. Záver uvedený v predchádzajúcom bode platí aj vo vzťahu k ostatným námietkam dovolateľa uplatneným v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktoré sa obsahovo týkajú nesprávneho právneho posúdenia vecí súdmi (výklad ustanovení zákona, použitie analógie iuris a legis, neaplikovanie správneho predpisu, nesprávne subsumovanie právneho predpisu na zistený skutkový stav a iné).

24. Pokiaľ dovolateľ zároveň mienil v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP namietat' aj neúplne a nesprávne zistenie skutkového stavu súdmi nižšej inštancie, najvyšší súd uvádza, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (v tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

25. K námietkam dovolateľa, ktoré sa týkajú rozhodnutí súdov vydaných v pôvodnom konaní (o obnovu ktorého žiadal), považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že pokiaľ v dovolaní proti uzneseniu odvolacieho súdu žalobca mienil namietat' nesprávny procesný postup a nesprávne závery rozhodnutí súdov vydaných v pôvodnom konaní, dovolací súd sa týmito námietkami nemohol zaoberat', nakoľko boli vznesené vo vzťahu k rozhodnutiu súdov, ktoré nie sú predmetom dovolacieho prieskumu v tomto dovolacom konaní.

26. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, preto dovolanie v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

27. Žalobca v dovolaní ďalej namietal, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu (potvrdzujúci výrok uznesenia odvolacieho súdu o odmietnutí žaloby na obnovu konania) spočíva na nesprávnom právnom posúdení vecí. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

28. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

29. Podľa § 421 ods. 2 CSP, ktorý je vo vzťahu k § 421 ods. 1 CSP osobitným ustanovením (lex specialis), ale dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP. V ustanovení § 357 písm. c/ CSP je uvedené uznesenie odvolacieho súdu o odmietnutí žaloby na obnovu konania.

29.1. Prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o odmietnutí žaloby na obnovu konania, je vylúčená ustanovením § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. c/ CSP (porovnaj napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 52/2019, 4 Cdo 144/2020, 9 Cdo 156/2021).

30. Na základe uvedeného najvyšší súd dovolanie žalobcu v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP, bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

31. Dovolateľ zároveň namietal, že výrok napadnutého uznesenia odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov odvolacieho konania spočíva na nesprávnom právnom posúdení vecí. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP.

32. Dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je v zmysle § 421 ods. 2 CSP vylúčená, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

32.1. Pretože v § 357 písm. m/ CSP je uvedené uznesenie o nároku na náhradu trov konania, je v

zmysle § 421 ods. 2 CSP vylúčená prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o trovách konania (porovnaj napr. uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 4Cdo/71/2019, 7Cdo/276/2019, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 56/2017, bod 27 a pod.).

33. Na základe uvedeného najvyšší súd dovolanie žalobcu v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP, bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

34. Najvyšší súd na základe uvedeného dovolanie žalobcu, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. c/ CSP) odmietol.

35. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.